

Twaalf dagen in mei

boekerij.nl

NIAMH HARGAN

Twaalf dagen in mei

**ZE HEBBEN ELKAAR AL TWAALF JAAR NIET
GESPROKEN. KUNNEN ZE VERLIEFD
WORDEN IN TWAALF DAGEN?**

Vertaald door Ria de Koning

ISBN 978-90-492-0605-5

ISBN 978-94-023-2297-2 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Twelve Days in May*

Omslagontwerp: Punch design – Johannes Wiebel

Omslagbeeld: © AdobeStock

Productie Nederlands editie: Deul & Spanjaard, Groningen

Vertaling: Ria de Koning

© 2023 Niamh Hargan

© 2025 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv,
Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Vooral voor mijn moeder, Roisin, die me met haar onwrikbaar en vaak hilarisch geloof in mij heeft meegegeven dat alles mogelijk is.

En voor mijn oma Isabell die wist hoe ze een verhaal moest vertellen.

1

Om nou te zeggen dat Ciaran Flynn de eerste dag van Lizzy in Cannes verpest, klinkt een beetje sneu en is misschien wat overdreven, ook omdat het hem een zekere macht geeft die hij niet verdient. Maar toch is het waar dat hij haar eerste dag in Cannes een beetje verpest.

Ze checkt in bij haar Airbnb, een krap appartementje dat meer wegheeft van een slaapkamer en suite, en denkt aan hem.

Ze zit op een bankje bij de jeu-de-boulesbaan, eet een ijsje en denkt aan hem.

Ze gaat uit eten met al haar collega's van de Scottish Film Board en denkt nog steeds aan hem.

Natuurlijk, als Lizzy gewoon ergens anders was gaan lunchen, had ze dit allemaal makkelijk kunnen voorkomen, dat beseft ze heel goed. Maar ja, ze was net een uur in de stad, na een plakkerige en zweterige busrit vanuit Nice, en had dat tentje in de Rue Saint-Antoine op goed geluk uitgekozen. In eerste instantie had het een prima keuze geleken. De zon scheen op het terras en bij de balie was een man verwickeld in een kleine machtsstrijd met een medewerker van het café-restaurant. Eerlijk gezegd was dat precies waar Lizzy dol op was als het om mensen kijken ging.

'Ik vroeg uw collega hier om het broodje ham en kaas,' bleef de klant herhalen, zijn frustratie alsmaar zichtbaarder. Hij sprak Engels met een Londens accent, dat in Lizzy's oren een beetje

geaffecteerd klonk, alsof het pas ontstaan was ná een opleiding die een kwart miljoen pond had gekost. ‘Maar dan met kip in plaats van ham. Ze zei dat dat niet mogelijk was, dus zei ik dat ik dan de ham met kaas wilde om mee te nemen. Maar nou schijnt daar ook weer iets mee te zijn.’

‘Ja,’ had de ober geantwoord. ‘Alleen *sur place*. Wij bieden onze gerechten niet aan... *to go*.’

Hij had dit zo minachtend gezegd, in het Engels, maar met zoveel nadruk dat Lizzy ervan overtuigd was dat hij er lol in had, dat hij een beetje een toneelstukje aan het opvoeren was. Ze had een vlaag van verrukking door zich heen voelen gaan. Het was fijn om terug te zijn.

Het bijzondere aan deze stad was dat het, in ieder geval tijdens het festival, een geheel eigen wereldje leek, als een soort grote filmset of een vakantiepark. Europees, dat wel, maar losgezongen van een specifiek land of van enig gevoel van normaal.

En zo nu en dan werd het opeens weer heel duidelijk: Cannes ligt in Frankrijk.

Lizzy hield zelf erg van Frankrijk. Ze hield ook van de Fransen. Toch was het in haar beleving nog steeds zo dat er in Frankrijk behoorlijk vaak sprake was van een kloof tussen hoe de dingen waren en hoe je graag wilde dat ze waren. Een kloof die je niet kon overbruggen met een groot ego. De klant bij Lizzy in het café-restaurant was lang niet de eerste niet-ingewijde bezoeker die ze het vergeefs had zien proberen te doen.

‘Nou ja, goed dan,’ had hij verslagen toegegeven. ‘Maar ik moet wel zeggen, het is een beetje alsof uh... je weet wel. Er

komen allemaal mensen naar de stad voor het filmfestival, ze willen geld uitgeven... Als je iets op een bord kunt leggen, kun je het ook gewoon in een zakje stoppen, toch? Waarom zou dat niet kunnen?’

Er volgde een lange stilte.

‘Ik begrijp wat u bedoelt,’ had de ober stijfjes gezegd. De houding van de andere man was op slag veranderd. ‘O! Nou... geweldig! Fantastisch. Dan neem ik gewoon...’

‘Maarruh, het is kwart voor drie,’ was de ober hem in de rede gevallen. ‘Elaas is de lunch om ’alf drie afgelopen. U kunt nu buiten alleen nog iets drinken.’

Lizzy had bijna hardop moeten lachen, wat nou niet bepaald aardig was omdat ze in de loop der jaren zelf zo vaak op deze manier was behandeld – en het zou vast nog wel eens gebeuren. Ze had niet kunnen voorkomen dat ze in haar kopje koffie proestte en toen dat iets te opvallend bleek te zijn, had ze haar blik haastig afgewend en in een reflex naar haar mobieltje gegrepen. Even later had ze vanuit haar ooghoeken vaag iemand anders zien naderen die de Engelsman op de schouder tikte.

‘Waar blijf je nou? Zijn ze die kip van je nog aan het slachten?’ had de nieuwkomer gevraagd. Lizzy werd niet zozeer getroffen door wát hij zei als wel hóé hij het had gezegd. Die stem!

Haar blik schoot van haar telefoon omhoog, en daar was hij.

Natuurlijk had ze Ciaran de afgelopen twaalf jaar af en toe wel eens gezien, soms in een flits op straat; haar aanstarend vanaf de Timehopfoto’s die ongevraagd op haar telefoon

voorbijgeschoten en een keer op de voorpagina van het cultuurkatern van de *Sunday fucking Times*.

Maar in het echt was het wel even anders.

En door een of andere hogere macht, wat waarschijnlijk helemaal geen hogere macht was maar gewoon toeval, had zijn blik zich recht in de hare geboord.

Lizzy had nog net haar hand kunnen opsteken voordat hij snel wegdraaide richting de nieuwsgierige blik van zijn vriend.

‘Wie? Zij?’ had ze hem horen mompelen. ‘Niemand. Gewoon... iemand die ik van vroeger ken.’

Hij had de andere man gehaast meegesleept, ongetwijfeld klagend over het ongewassen publiek of hun vermoeiende, overdreven enthousiasme, en weg was ie. Zonder haar een blik waardig te keuren was hij haar straal voorbijgelopen.

Dat is wat Lizzy op dit moment het meeste raakt.

Wil ze een kennis van Ciaran Flynn zijn? Absoluut niet.

Wil ze iets van hem? Ook niet.

Maar dat hij haar volkomen had genegeerd, dat was net wat te veel. Die onbeschaamde hooghartigheid.

Eigenlijk, bedenkt ze met enig pervers genoeg, zou ze niet verbaasd moeten zijn. Niet iedereen verandert door succes, maar als het wel gebeurt, is het meestal niet ten goede. Gênant wel, voor hem dan, om zo in zijn eigen hype te geloven.

Maar een ander klein stemmetje fluistert in Lizzy's oor dat het best mogelijk is dat Ciaran nog wel gewoon met beide benen op de grond staat maar er niet tegen kan om háár te zien.

Die gedachte is zo pijnlijk dat ze dat never nooit hardop tegenover iemand anders zou kunnen toegeven. Maar tegen

zichzelf? Dat wel. Tegenover zichzelf wil ze wel toegeven dat die gedachte aan haar knaagt, terwijl ze intussen de jeu-de-boulesregels probeert te doorgronden of naar haar baas probeert te luisteren bij een maaltje *moules marinières*. Het maakt haar verdrietig, boos en verward, en van dat specifieke buffet weet ze dat boosheid waarschijnlijk de minst gezonde is, maar ook verreweg het gemakkelijkst te verteren.

De volgende ochtend gooit Lizzy de luiken open en neemt een besluit: nu is het klaar, ik ga niet meer aan hem denken. Hij kan de boom in! denkt ze monter met de zon op haar gezicht. Eén dag is tot daaraan toe, die heeft hij haar dan in feite ontnomen. Maar meer gunt ze hem niet. Dit is verdorie het filmfestival van Cannes. De komende twaalf dagen krioelen veertigduizend filmmakers en aanverwante creatieve geesten door de stad om zaken te doen, rosé te drinken en te praten over de behoefte aan sterke vrouwelijke personages. Voor Lizzy is het belangrijk om in topvorm te zijn voor haar werk. Misschien dit jaar nog wel meer dan andere jaren.

In haar minuscule slaapkamertje is aankleden bijna een evenwichtsoefening. Ze gaat een heleboel nieuwe mensen ontmoeten en ook zal ze weer mensen tegenkomen met wie ze kennisgemaakt heeft op het festival van vorig jaar. Daarom wil ze er beslist beter uitzien dan normaal. Maar niet zoveel beter dat de collega's die haar elke dag zien denken dat ze zich heeft uitgesloofd. Ze laat het uiteindelijk bij een nieuwe

mosterdkeurige zomerjurk waarvan je zou kunnen denken dat ze hem al langer heeft, een jasje dat ze écht al langer heeft en een poging om haar haar wat te fatsoeneren met de krultang. Dan gaat ze de deur uit. Het is een heerlijke 23 graden als ze langs de hoofdboulevard van de stad, de Croisette, kuiert en onderweg koffie en een croissantje koopt als ontbijt.

Er zijn veel manieren om het festival in Cannes mee te maken. Lizzy beseft dat zij de low budgetversie doet, vergeleken met degenen die een helikopter nemen naar een luxe hotel in Cap d'Antibes en met een limousine naar premières en jacht-party's worden gereden. Ze bewaart onkostenbonnetjes, gaat naar de apotheek voor blarenpleisters en werkt soms tussen de afspraken door een Steak-'n'-Shakeburger weg omdat ze nergens anders tijd voor heeft. Toch is ze, als ze om zich heen kijkt, behoorlijk tevreden met haar leven. Dit is hoe het is. Eenmaal terug in Edinburgh krijgt ze van deze twaalf dagen altijd nog meer energie dan van de rest van het jaar; en ze zijn nog altijd glamozeuzer dan alles wat ze zich ooit had kunnen voorstellen toen ze opgroeide in Ferndale in Californië.

Zo vroeg in de ochtend is het rustig op straat. Festivalgangers halen hun pasjes op en laten zich op hun gemak door de stroom meevoeren. Zoals altijd verloopt de openingsdag vrij rustig. Het is aangenaam bedrijvig en er hangt een gevoel van verwachting in de lucht als Lizzy langs de designerwinkels haar weg naar het Village International vervolgt.

Village International is een afgescheiden stuk weg dat parallel aan het strand ligt. Aan beide uiteinden wordt het bewaakt door beveiligingspoortjes in luchthavenstijl en een stel Fransen

die elk oogcontact vermijden. Er ligt een rode loper en er is een rij tijdelijke witte ‘paviljoens’ neergezet: tenten eigenlijk, maar dan van het chique soort, met wanden en tapijten en veranda’s die uitkomen op het strand. Elk paviljoen wordt gehuurd door de nationale filmcommissie van een land, met een prijskaartje van minimaal twintigduizend euro om een stukje Cannes helemaal voor jezelf te hebben. ’s Avonds maken de afspraken en paneldiscussies van overdag plaats voor cocktailparty’s en presentaties, en in de loop van het festival kan het publiek min of meer een ‘reis om de wereld’ maken, in culinair opzicht dan. De tamtam doet zijn werk: ‘vanavond serveren ze sushi en sake in het Japanse paviljoen’, ‘ga je mee een margarita drinken in het Spaanse paviljoen?’ Ja, als je op zo’n evenement binnen weet te komen, wordt er wel van je verwacht dat je op zijn minst enige interesse veinst voor de filmactiviteiten van dat land of die producer. Maar dat is voor Lizzy geen straf. Dat moet ze toch al vaak genoeg doen voor haar werk – en meestal krijgt ze er geen gratis eten of drankjes bij.

Tegen de tijd dat ze het Schotse paviljoen binnenkomt, zijn een paar van haar collega’s er al. Er heerst dezelfde tastbare opwinding als buiten en ze begroet iedereen veel enthousiaster dan ze op een normale donderdagochtend zou doen.

Slechts een stuk of zes vaste medewerkers van het Film Board worden vanuit Edinburgh afgevaardigd naar Cannes. Tijdens het festival dienen ze drie taken te volbrengen.

De eerste taak bestaat uit het contact leggen met deelnemers die nog weinig of niets gepresteerd hebben. Mensen dus, die misschien wel helemaal geen talent hebben maar er niettemin

op gebrand zijn om uit te leggen waarom de Scottish Film Board hun geld zou moeten geven om een film te maken.

De tweede taak is belangrijker: afspreken of een afspraak proberen te regelen met mensen die al véél films hebben gemaakt. Zulke mensen wil de Film Board heel graag naar de vele, gevarieerde filmlocaties van Schotland lokken met de toezegging van belastingvoordelen of steunpakketten of het offeren van een eerstgeborene, als die filmmakers alsjeblieft maar komen.

Lizzy vindt het altijd wat verwarrend als ze in één dag tien keer heen en weer wordt geslingerd tussen verleiden en verleid worden. Gelukkig wordt de pijn van de whiplash een beetje verzacht door de derde taak die de medewerkers wordt opgelegd. En dat is 'beschikbaar zijn'.

De theorie hierachter is vermoedelijk zoiets: als Steven Spielberg toevallig het Schotse paviljoen binnenwandelt en de weidse opnamen van de Highlands ziet op de schermen die overal zijn opgehangen, wordt hij ter plekke getroffen door een plotselinge drang om zijn volgende productie van honderd miljoen dollar hierheen te verschepen. Dan moet er onmiddellijk iemand beschikbaar zijn om dat met hem te bespreken.

In de praktijk betekent 'beschikbaar zijn' voor Lizzy vooral rondlopen met een keycord voorzien van Schotse vlag om haar nek en e-mails beantwoorden op haar telefoon. Of, als alternatief, wat veruit haar voorkeur heeft, achter de ontvangstbalie zitten en een beetje interessant doen met wie er toevallig is. Ze heeft besloten om min of meer de hele eerste dag te wijden aan 'beschikbaar zijn'.

‘Best wel waanzinnig dat we hiervoor betaald krijgen, hè?’ zegt Shauna, wanneer Lizzy naast haar komt zitten op de veranda en ze samen uitkijken over de blauwe zee met de blauwe lucht. Shauna is de pas afgestudeerde marketingassistent van de Film Board. Ze heeft een stevig Schots accent, knalrood haar uit een potje en een zelfverzekerdheid die niet iedereen op kantoor aantrekkelijk lijkt te vinden bij zo’n jonge vrouw. Lizzy heeft er meestal wel bewondering voor. Soms betrapt ze zichzelf erop dat ze denkt dat ze ongeveer van dezelfde leeftijd zijn, en dan realiseert ze zich hoe het echt zit. Ze wás ongeveer net zo oud als Shauna toen ze zelf bij de Film Board begon, op haar drieëntwintigste. Nu is ze tweeëndertig. Niet dat dat oud is. Natuurlijk vindt Lizzy dat niet oud. Maar het lijkt ook een heel eind verwijderd van wat ze vroeger was, namelijk jong. Langzamerhand is ze gaan beseffen dat de basis voor haar leven nu misschien al vastligt, dat bepaalde dingen nu al gebeurd moeten zijn als die voor haar waren weggelegd. Dat idee voelt een beetje aan als een verlies. En het gekke is dat ze niet weet waarom, want ze heeft een goed leven, een mooi leven met onvoorstelbaar veel geluk. Ik ben pas tweeëndertig, denkt ze dan bij zichzelf. Een overgangsfase. Maar af en toe blijkt deze gedachte, vooral na vier of meer cocktails, een voedingsbodem voor lichte paniek.

Shauna, diep onder de indruk van dit eerste reisje naar Cannes, heeft geen last van zulke zorgen. ‘We hebben helemaal niets te doen,’ gaat ze verder terwijl ze ongedurig om zich heen kijkt.

Binnen staan enkele rijen stoelen netjes opgesteld voor het

kleine podium en spreekgestoelte van het middagprogramma. Aan de tafels en stoelen op de veranda zitten al een paar vroege vogels op hun laptop te werken. Overal is het nog rustig. Er zijn meer medewerkers dan bezoekers in het Schotse paviljoen.

‘Morgenochtend zit het hier stampvol,’ zegt Lizzy. ‘Neem het er maar van zolang het nog kan. Maak een rondje langs de andere paviljoens. Ga wat gratis pennen scoren.’

‘Kunnen we overal gewoon binnenlopen?’

‘Overal, behalve bij het Amerikaanse paviljoen. Daar moet je extra voor betalen.’

‘Ook als je zelf Amerikaanse bent?’

‘Ja. Dat heb ik door schade en schande geleerd,’ zegt Lizzy droogjes. ‘Ik moet er wel bij zeggen dat het de moeite waard is, het is supermooi. Minstens vijf keer zo groot als dit. Ze hebben er ook een compleet restaurant. Ze vliegen zelfs stagiaires in van een of andere hotelschool in de States.’

‘Wow. Chic.’

‘Zeker. Bovendien komen er natuurlijk veel meer beroemdheden naar hun evenementen. En je kunt er overal je telefoon opladen.’

‘Beroemdheden én USB-aansluitingen,’ verklaart Shauna. ‘Klinkt goed, eerlijk is eerlijk. Maar hier komt de hamvraag!’ Ze spert op een grappige manier haar ogen open en steekt haar wijsvinger in de lucht. ‘Hebben ze een *ceilidh*?’

Lizzy reageert met een glimlach en doet haar best om zich niets aan te trekken van de lichte misselijkheid die ze voelt opkomen bij deze reminder. Dit is voor het eerst dat de Scottish Film Board een *ceilidh* organiseert. Dat ze dat nu wel doen,

komt alleen doordat zij Simon ervan heeft weten te overtuigen dat een uitbundige avond met Gaelische volksmuziek en dansen precies was wat het filmfestival van Cannes nodig had. Het zou geweldig worden, had ze gezegd.

En dat wordt het ook, houdt ze zichzelf voor. Waarom zou het niet geweldig worden? Los van alle dingen waar zij persoonlijk verantwoordelijk voor is, wat er eerlijk gezegd best veel zijn, gaan ze allerlei soorten drank serveren en bovendien vindt het evenement plaats op het strand. Dat moet toch een succes worden?

Het schiet haar te binnen dat ze het persbericht nu wel snel moet afmaken. En ze moet de gastenlijst nog bijwerken, de locatie mailen om een rondleiding te regelen en... nou ja. Een hele lijst dus.

In eerste instantie had ze gedacht dat het best een leuk project zou zijn, ook al viel het niet bepaald onder haar taakomschrijving. In de film leken eventplanners altijd een makkelijk baantje te hebben, iets waar niet veel bij kwam kijken. Maar in werkelijkheid bleek het helaas gepaard te gaan met veel meer administratie en stress dan ze had verwacht.

Ze kiest een rustig tafeltje in de verste hoek van het terras en haalt haar laptop uit haar rugzak.

‘Oké, ophoepelen,’ zegt ze tegen Shauna, ‘ik moet nog wat werken.’

Het meisje rolt dramatisch met haar ogen. ‘Ieuw.’

Lizzy speelt het spelletje mee. ‘Ja precies! Het is echt erg, Shauna. Ze beseffen verdomme gewoon niet dat ik hier vakantie probeer te vieren.’

2

Tegen de middag steekt Simon zijn hoofd naar buiten. ‘Lizzy,’ zegt hij zachtjes, hoewel er bijna niemand in de buurt is die hem kan horen, ‘kun je even binnenkomen? Teamvergadering.’

In het paviljoen staat iedereen tot Lizzy’s verrassing bij elkaar: de mensen van het kantoor thuis plus een stel lokale uitzendkrachten die voor de duur van het festival zijn ingehuurd om op de veranda koffie te serveren en te helpen met sjouwen en klaarzetten. Er wordt iets bruisends, waarschijnlijk geen champagne, in plastic flûtes geschonken en Lizzy’s collega Brendan geeft haar een glas.

‘Mm, wat is dit?’ vraagt ze na de eerste slok. ‘Lekker! Cava en wat van die Edinburgh Gin-likeur. Vlierbloesem of zo, denk ik?’

‘Rabarber en gember,’ verklaart Simon.

Lizzy neemt nog een slok. Het brouwsel smaakt niet eens alsof er alcohol in zit en dat is altijd gevaarlijk.

‘Nou, wat is er aan de hand?’ vraagt ze. Haar baas is in de vijftig, heeft een zachte tongval en de netste, meest smetteloze baard die ze ooit heeft gezien. Ze vindt hem aardig en, wat belangrijker is, ze heeft het gevoel dat hij haar aardig vindt, maar hij is wat gereserveerd. Boekhoudertype. Niet bepaald de gangmaker op een feestje.

‘Ach, je weet wel,’ zegt Simon schouderophalend. Door zijn manier van praten krijgt Lizzy altijd de neiging voorover te leunen om hem te kunnen verstaan. ‘Ik zat gewoon te denken,

na vandaag krijgen we het waarschijnlijk allemaal druk met andere dingen. En nu we hier toch allemaal samen zijn en het rustig is, kunnen we het festival net zo goed beginnen met een feestje! Bovendien, zoals jullie weten,' opnieuw haalt hij enigszins hulpeloos zijn schouders op, 'we hebben een heleboel gin.'

'Oké,' beaamt Lizzy. Ze hebben echt veel gin, want Edinburgh Gin is een van hun sponsors dit jaar. Dat is echt een vooruitgang vergeleken bij de cakejes van Tunnock's en de koekjes van Walker's, die allebei altijd ruim voorradig zijn in het Schotse paviljoen. Maar Lizzy kan daar nog maar weinig enthousiasme voor opbrengen. Ze hoopt van harte dat het met de gin niet dezelfde kant opgaat. Ook van het goede, weet ze nu, kun je namelijk te veel hebben.

Simon zegt een paar woorden tegen de groep en allemaal proosten ze, waarna de gesprekken onderling verdergaan.

'Kom je uit Cannes?' vraagt Lizzy aan een van de Franse uitzendkrachten. Ze weet niet zo gauw wat ze anders moet zeggen.

'Non,' antwoordt hij. Hij woont al drie jaar in Cannes, maar komt eigenlijk uit Rouen.

'Ah! Dans le nord!' roept ze uit, veel uitbundiger dan de situatie waarschijnlijk verdient. Ook hij oogt opgetogen.

'Exactement, oui. Vous parlez français?'

'Juste un petit peu,' antwoordt ze, zonder valse bescheidenheid. Het is gewoon de waarheid.

'Mais non, vous parlez super bien!'

Lizzy glimlacht alleen even. Een aanhoudende vloedgolf

van toeristen lijkt de inwoners van Cannes onevenredig dankbaar en complimenteus te hebben gemaakt voor elke taalkundige inspanning.

Naast hen is Brendan getuige van de korte uitwisseling en hij legt zijn hand op haar arm. 'Dat is waar ook!' zegt hij enthousiast. 'Dat was ik vergeten, jij hebt toch een tijdje in Frankrijk gewoond, Lizzy?'

Dat is een heel normale opmerking. Gewoon iets aardigs, hij bedoelt er niets mee. Maar toch verkrampst er iets in haar, heel licht.

'Klopt, een jaartje maar. Nou, niet eens, denk ik. Negen maanden.'

'Waar ook alweer?'

'Bordeaux,' zegt ze bruusk.

'O ja. Hoe kwam je daar terecht?'

Wat haar daarheen had gebracht, was vooral een plotseling en overweldigend verlangen om zo ver mogelijk uit de buurt te zijn van haar ouders. En ja, ook van een tandarts genaamd Neal. Maar ze heeft er helemaal geen behoefte aan om ze dat te vertellen.

'Ik heb Erasmus gedaan als onderdeel van mijn studie,' antwoordt ze daarom. 'Ken je dat uitwisselingsprogramma?'

'Mmm vaag,' zegt Brendan, op een toon waaruit Lizzy kan opmaken dat hij amper begrijpt waar ze het over heeft, maar niet van plan is om dat toe te geven.

'Hoe dan ook,' zegt ze schouderophalend, 'ze stuurden me naar Bordeaux, zo ben ik daar beland.'

'Geweldig!' antwoordt Brendan. 'Ik heb altijd al eens naar

Bordeaux gewild, met die wijn en zo. Lisa en ik overwogen om er een weekendje naartoe te gaan. Vond je het leuk daar?’

‘Het is een prachtige stad, zeker,’ zegt Lizzy, terwijl ze zijn enthousiasme probeert te evenaren. Maar vanbinnen zit er nog een restje instinctieve weerstand. Ergens is ze bang dat het contraproductief zou zijn om er uitgerekend vandaag over te praten. Temeer omdat ze vanochtend zo vastbesloten was om dit hoofdstuk met rust te laten. Op haar gezicht tovert ze een uitdrukking van plotselinge alertheid, alsof ze zich ineens herinnert dat ze nog iets moet doen.

‘O jee... uh... ik ben zo terug, oké?’ zegt ze met een vaag handgebaar. Ze loopt weg, maar het probleem is dat er maar weinig plekken zijn waar ze heen kan. Ze kan weer de veranda op, of langs de scheidingswand naar de kleine ontvangstruimte. Ze kiest voor de laatste optie en is verrast daar een jongedame aan te treffen op een barkruk achter de ontvangstbalie. Gezien de bezoekersaantallen in het paviljoen op dit moment lijkt het er sterk op dat die post het wel een tijdje zonder toezicht zou kunnen stellen.

‘Hoi!’ zwaait ze opgewekt. ‘Ik ben Lizzy. Iedereen is daarachter wat aan het drinken, wil jij er ook even heen? Ik bewaak het fort hier wel.’

Het meisje aarzelt. ‘Weet je het zeker?’ vraagt ze in zorgvuldig Engels.

‘Helemaal,’ antwoordt Lizzy. Wat haar betreft is dit zelfs de beste stoel van het huis. Ze vindt het leuk om alle mensen te zien komen en gaan.

Ze neemt plaats op de barkruk, trekt haar jasje uit en zet

haar plastic glas op de balie voor haar. Zoals gewoonlijk staat daar een grote kom zandkoekjes van Walker's, in de geruite verpakking die voor Lizzy bijna net zo vertrouwd is als haar eigen gezicht. Ze woont nu langer in Schotland dan ze ooit in Amerika heeft gewoond. Maar toch klinkt ze nog steeds (grotendeels) Amerikaans en natuurlijk is ze ook (half) Amerikaans. Dat Amerikaanse is waarschijnlijk ook het eerste wat bij de meeste mensen opkomt, als ze aan haar denken. Het is dan ook grappig dat ze juist in deze functie terecht is gekomen. Een functie die in zekere zin onlosmakelijk is verbonden met een Schotse identiteit die zij niet helemaal kan claimen. Soms lijkt het haar wel fijn om geen verbaasde blikken te krijgen wanneer ze zich voorstelt als Lizzy, development executive bij de Scottish Film Board. Iedereen probeert dan altijd uit te vissen hoe het zit, zodat ze voor de zoveelste keer haar hele levensloop uit de doeken moet doen.

Maar realistisch gezien weet ze dat het bij een andere baan net zo zou gaan. Zo is het nu eenmaal. Wanneer ze haar glas pakt om het laatste slokje te nemen, dwalen haar gedachten weer af naar Bordeaux. Super-, súperirritant, maar ze kan er niets aan doen.

2010, dat was het jaar. Obama was president, niemand had internet op zijn telefoon en Lizzy was toen twintig.

Als ze er nu op terugkijkt, herinnert ze zich nog goed dat die eerste twee maanden in Bordeaux in elk geval interessant en leerzaam waren. Er waren natuurlijk de nodige moeilijkheden: het inschrijven bij de universiteit, het elektriciteitsbedrijf en een stel andere instanties – dat alleen al was een drama

geweest. Het viel haar allemaal vies tegen. In de loop van die eerste weken had ze meerdere keren huilend in de bus en de metro gezeten.

Maar dat alles voelt nu grotendeels als een voorwoord. Een inleiding. Proloog. In Lizzy's herinnering begon de hele ervaring pas echt eind oktober.

Ze weet nog precies waar ze die avond was, in een piepklein appartementje. Ze was er nog nooit geweest, maar zag al gauw dat het vol zat met voornamelijk bekende gezichten. Ook de Ikeameubels deden vertrouwd aan. Caroline was met haar meegekomen natuurlijk. Zij en Caroline Gilhooly kenden elkaar nauwelijks toen ze samen een tweekamerappartementje aan de Rue Cabirol betrokken. Zij waren namelijk de enige studenten die vanuit de Universiteit van Edinburgh naar Bordeaux waren gekomen. Het leek dus logisch. Caroline kwam uit Stirling en was blijkbaar ooit assistent-klassenhoofd op school geweest. Daaruit had Lizzy afgeleid dat ze slim en ambitieus was, maar dat iemand anders waarschijnlijk net zo slim en ambitieus was én net een beetje populairder. Ze had een uitgesproken mening over Afrika, omdat ze daar vorig jaar zomer een indrukwekkende vakantie had doorgebracht, en een uitgesproken mening over elke mannelijke gast die binnenkwam.

Eigenlijk begon Lizzy het een hele opgave te vinden om vreedzaam samen te leven met Caroline en al haar uitgesproken meningen. Maar ze deed haar best. En toen ze die avond op het feest aankwam, was ze toch wel blij met Caroline, herinnert ze zich nu weer. Op het moment dat ze ergens naar binnen moest, was ze Caroline altijd het meest dankbaar. Gewoon voor het

aanbellen en die eerste twee of drie minuten was het fijn om dan iemand te hebben.

Wat nog meer? Kleding. Tot op de dag van vandaag herinnert Lizzy zich nog precies wat ze aanhad. Een dunne jurk met pofmouwen en luipaardprint. Van chiffon misschien, of iets chiffonachtigs. Het jaar daarvoor had ze hem in de uitverkoop gekocht voor maar liefst 13,75 pond. Ze droeg er een zwarte panty onder en haar vertrouwde zwarte laarzen. Op haar hoofd prijkte een haarband met kattenoortjes.

De kattenoortjes waren cruciaal, want samen met wat snorharen die ze haastig met oogpotlood op haar wangen had getekend vormde haar outfit een compleet kostuum.